

er, om det er lovligt, og jeg mener, at den ærede Minister har i alt Fald ikke gjort Forsøg paa at vise, at han har Lovhjemmel dertil, og det synes jeg dog, han burde have gjort, eftersom Betænkningen tilstrækkelig klart citerer den Bestemmelse, der altsaa af ham selv er paaheraabt, og paaviser, at den ikke paa nogen Maade kan give ham nogen Lovhjemmel. I Loven staaar der nemlig: „Disse Baners Stilling med Hensyn til Bestyrelses- og øvrige Driftsforhold fastsættes nærmere ved Lov. Forslag til en saadan Lov bliver at fremsætte senest for den i 1882 sammentrædende ordentlige Rigsdag. Indtil denne Lov er udkommen, bestyres Banerne i Forening med de nuværende Statsbaner og efter de for disse gjældende Lovregler; dog blive de Hovedforandringer i Administration, Driftsplan og Taxter, som Regjeringen maatte anse nødvendige at foretage som Følge af de sjællandske Baners Optagelse i Statsbanenettet, at fastsætte ved tgl. Anordning“. Nu vil den ærede Minister dog vel ikke paastaa, at Oprettelsen af Jernbaneraadet er en Foranstaltning, der er en Følge af de sjællandske Baners Optagelse i Statsbanenettet. Den ærede Minister nævnte, at man allerede længe havde ønsket et Jernbaneraad. Ja, det kan gjerne være, men fordi man har ønsket et Jernbaneraad, er det ikke dermed givet, at det er en Følge af de sjællandske Baners Optagelse i Statsbanenettet; det er snarere en Følge af de Personers Optagelse i Administrationen, der have ønsket det. Det er noget Andet, end at det er en Følge af de sjællandske Baners Optagelse i Statsbanenettet, og den ærede Minister har ikke Ret og Myndighed til Mere eller Andet, end hvad der følger af disse Baners Optagelse i Statsbanenettet. Jeg tror, at den ærede Minister her forvejler, hvad der paa Latin betegnes ved „post hoc“ og „propter hoc“. Han mener, at Alt, hvad der sker efter den Tid, har han Lov til at gøre, men det er ikke rigtigt; han har kun Lov til at gøre, hvad der sker paa Grund af de sjællandske Baners Optagelse i Statsbanenettet. Den ærede Minister synes at have den Opfattelse, at jo længere Tid der er gaaet efter den, desto Mere har han Lov til at gøre, men det er en forkert Synsmaade; paa den Maade vilde det blive bedre for Ministeren,

jo længere han havde med de sjællandske Baner at gøre. Jeg tror, at i Virkeligheden er dette Citat i Betænkningen afgjørende. Skal noget Resultat naaes, tror jeg ogsaa, bortset fra den ærede Ministers juridiske Opfattelse, at den Bemyndigelse, han mener maaske at kunne finde i Loven om Statsbanernes Styrelse, ikke er tilstrækkelig, men jeg tør maaske anvise den ærede Minister en Vej, der fører til et praktisk Resultat. Det er ikke den Vej mod Rigsdagens Ønske at oprette et Jernbaneraad, men den Vej, som er nedlagt i selve Loven af 2den Juli 1880, nemlig paaht at forelægge Loven om de sjællandske Baners Stilling og om Jernbanernes Administration og opnaa en saadan Lovs Gjennemførelse og derved og derigennem Rigsdagens Medvirken paa hele dette Omraade. Jeg kan forsikre den ærede Minister, at hvor fortrinligt og morsomt det end kan være for Administrationen af Jernbanerne at have et saadant stort Raad at tumle med, har det ikke den Værdi for at bære Ansvar eller gennemføre virkelig nyttige og økonomiske Reforme, som kræve mange, mange Penge, hvilket jeg er fuldt overbevist om, at et fuldt udviklet Jernbanesystem her i Landet vil kræve, som naar Ministeren og Rigsdagen ere enige om at forstaa hinanden paa det Omraade. Jeg tror, at den Vej, man er inde paa i de senere Aar, Frihaandspolitikken, har viist sig upraktisk og særlig paa dette Omraade har viist sig uheldig. Jeg tror, at jo længere man kommer ind derpaa, desto daarligere vil det gaa, hvorimod jeg tror, at det kunde gaa paa den Maade, at der kunde naaes en praktisk Forstaaelse, og jeg haaber, at den ærede Minister vil staa ind paa en anden Vej end den, man hidtil har fulgt, og ikke støtte sig paa et Jernbaneraad, som hverken har Sagkundskab eller Autoritet, men paa en Forstaaelse med Rigsdagen paa dette Omraade, idet jeg haaber, at en saadan Forstaaelse skal kunne tilvebringes. Et Jernbaneraad er en Samling af Mænd fra forskjellige Egne af Landet, der hver for sig har det Formaal at skaffe sin Egn saa billige Taxter og saa mange Tog som mulig. Jeg tvivler ikke paa, at naar vi udvikle det nye System, vi ere komne ind paa, endnu hderligere, vil det blive til endnu hderligere Bedrøvelse og Sorg, end vi allerede have set, men jeg tror at selv den ærede